

NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS SUSIGRAŽINKIME VALSTYBĘ!

2023 m. kovo 5 d. savivaldybių tarybų ir merų rinkimai

Nacionalinis susivienijimas savivaldos rinkimuose 2023 metais

Kodėl dalyvaujame? Kaip dalyvaujame? Ko siekiame?

Vienu svarbiausių siekių savo programoje Nacionalinis susivienijimas numatė vietos savivaldos sukūrimą. Politinei bendruomenei rasti būtina tikra piliečių savivalda. Ši nuostata yra Nacionalinio susivienijimo dalyvavimo savivaldos rinkimuose 2023 metais pagrindinė priežastis.

Nacionalinis susivienijimas supranta, jog tikros savivaldos kūrimas yra nacionalinis klausimas, todėl iš esmės gali būti sprendžiamas ne vietos, bet tik nacionaliniu lygiu. Dalyvavimas rinkimuose suteikia mums galimybių paaiškinti rinkėjams ydingas savivaldos veiklas ir pasiūlyti alternatyvių minčių.

Nacionalinio susivienijimo savivaldos rinkimų 2023 m. programinės nuostatos

Nacionalinio susivienijimo vietos savivaldos (at)kūrimo idėja remiasi kelių pakopų savivalda. Tikrosios savivaldos modelis turi grąžinti galimybes vietos bendruomenės tvarkytis tiesiogiai, pradedant nuo mažiausių teritorijų. Mažiausios teritorinis vienetas – seniūnaitija. Iš jų susideda seniūnija. Dabartinė seniūnaičių rinkimų tvarka neskatina vietos gyventojų dalyvauti jų rinkimuose. Seniūnaičiai turi tik patariamąjį balsą priimamiems sprendimams. Seniūnaičiams suteikiami įgaliojimai privalo būti išplėsti. Seniūnaičiai įeity į seniūnijų tarybas, kurių pirmininkų pareigas eity atitinkamų seniūnijų seniūnai.

Seniūnų rinkimai jau daugelį metų yra politinių diskusijų objektas. Daugelis partijų programose pritaria tiesioginių seniūnų rinkimų įtvirtinimui, tačiau iki tikrų sprendimų nėra prieinama. Taip yra dėl to, jog reikėtų keisti ir seniūnijų finansavimo modelį. Dabar seniūnai yra tiesiog paskirti lėšų administratoriai ir patys jų skirstyti negali. Kiekvienais metais iš savivaldybės administracijos prašoma papildomų lėšų eiliniams darbams atlikti. Tokių tvarką būtina keisti, taisant įstatymus. Seniūnijų tarybos kartu su seniūnu turėtų sprendžiamąją galią skirstyti seniūnijos biudžeto pinigus. Kalbos nepavirsta sprendimais, nes nenorima tikros savivaldos, kuri leistų piliečiams įsitraukti į valdymą.

Savivaldybių tarybos nors ir yra renkamos, tačiau iš tikrųjų jų galia nėra reikšminga. Biudžeto dalis, kurią jos gali panaudoti savarankiškoms išlaidoms finansuoti yra nedidelė, visi kiti finansai dotacijų pavidalu tik pervedami reikiamoms įstaigoms ir institucijoms. Atlikus reikalingus įstatymų pakeitimus, turėtų atsirasti daugiau tikrų galimybių savivaldybių taryboms skirstyti gaunamas lėšas. Skaidrumui užtikrinti į finansinių sprendimų priėmimą būtina įtraukti vietos bendruomenę, pasitelkiant kitose šalyse išbandytas vadinamojo „dalyvaujamojo biudžeto“ patirtis.

Tik bendruomenės įgalinimas nuo pačių mažiausių struktūrinių savivaldybės vienetų gali panaikinti nusivylimą valstybe. Pati besitvarkanti ir savivaldi visuomenė daug labiau rūpinasi savo gyvenvietės, savivaldybės ir visos valstybės gerove.

Nacionalinis susivienijimas, teigdamas, jog žmogaus laisvė pirmiausia reiškiasi gyvenamojoje vietoje, įsipareigoja siekti, kad:

1. Pagrindiniu savivaldos subjektu taptų vietos bendruomenė, o ne administracija.
2. Vietos savivaldos įstatyme būtų nustatyta bendruomenės gyventojų teisė ir pareiga tiesiogiai priminti sprendimus svarbesniais seniūnaitijos, seniūnijos ir svarbiausiais savivaldybės klausimais.
3. Naujame savivaldos modelyje atsispindėtų seniūnaitijų ir seniūnijų savivaldą užtikrinantys organizaciniai ir finansinio savarankiškumo klausimai.
4. Savivaldybių taryboms būtų sudaryta kuo didesnės galimybės skirstyti gaunamas lėšas, į sprendimų priėmimą įtraukiant savivaldybės gyventojus.
5. Mero rinkimai būtų tiesioginiai, o savivaldybių tarybų veikla grindžiama valdžių pusiausvyros principu.

2023 m. savivaldybių tarybų ir merų rinkimuose dalyvaujame, sudarę savarankiškus Nacionalinio susivienijimo rinkiminius sąrašus.

Politinės partijos
Nacionalinis susivienijimas
informacinis leidinys.
2023 sausis.
www.susivienijimas.lt

2 p.

Vytautas Radžvilas:
Neoliberali „minimali valstybė“ ir jos pasekmės Lietuvai

2 p.

Almantas Stankūnas:
Kokie sprendimai sumažintų elektros ir šilumos kainas?

3 p.

Marius Parčiauskas:
Būtini žingsniai mūsų saugumui

4 p.

Parama Nacionaliniam susivienijimui

Daugiau žinių apie Nacionalinio susivienijimo kandidatus į merus ir savivaldybių tarybas, rinkimų programas skelbiama atskiroms savivaldybėms skirtuose informaciniuose leidiniuose.

Nacionalinio susivienijimo suvažiavimo delegatai, Vilnius, 2022 m. gegužės 21 d.

Kuo mažiau valstybės, tuo geriau?

Prof. Vytautas Radžvilas,
Nacionalinio susivienijimo pirmininkas

Vadinamasis elektros tiekimo „liberalizavimas“ ypač aiškiai atskleidė, ką reiškia gyventi neoliberalioje valstybėje. Tai – vadinamoji „minimali valstybė“. O apibūdinant paprasčiau ir iš esmės – kryptingai privatizuojama ir skirta tarnauti tik privačiam interesui valstybė. Tokioje valstybėje nėra jai steigiančios tautos ir tikrojo suvereno – piliečių. Taip pat – viešąjį gėrį įgyvendinančios valdžios. Joje net nėra žmonių – šie laikomi ir atvirai vadinami tik eksploatuoti tinkamais „žmogiškaisiais ištekliais“. Dėl teisės juos skirstyti ir atiduoti įvairiai išnaudoti „savųjų“ verslo grupuotėms vyksta nuolatinės grumtynės tarp pakaitomis prie valstybės vairo stojančių „pozicijos“ ir „opozicijos“ partijų. Toks valstybės pobūdis lemia, kad joje negali būti įgyvendintas joks sumanymas ar ketinimas, jeigu jis nėra naudingas valdančiasis partijas išlaikantiems ir joms nurodymus bei užduotis skirstantiems stambiesiems verslams.

Neoliberaliosios „minimalios valstybės“ pasekmės

Lietuvoje vykdomos „reformos“ beveik visada įgyvendinamos, pasitelkiant šiurkščią valdžios prievartą ir prieš piliečių valią. Taip yra todėl, kad tikroji jų paskirtis – ne gerinti šalies žmonių gyvenimą, bet „suištekinti“ ir „liberalizuoti“ visuomenės sąskaita vis naujas valstybės ūkio ir viešosios veiklos sritis. Vadinamoji „krepšelinė“ aukštojo

mokslo finansavimo reforma turėjo dirbtinai sukurti kuo gausesnį bankų paskolas priverstų imti studentų sluoksnį. Universitetai buvo jungiami tam, kad būtų galima išsidalinti ir išgrobstyti patraukliose vietose esantį jų nekilnojamąjį turtą. Gyventojai prievarta suvaryti į rizikingus antrosios pakopos pensijų fondus, kad jų savininkai ir valdytojai galėtų savo nuožiūra naudotis valdžios pagrobtais ir jiems padovanotomis iš dirbančių šalies gyventojų surenkamomis „Sodros“ lėšomis. Valstybinių miškų urėdijų reforma baigėsi tuo, kad buvo nusiaubtos Lietuvos girios, o medienos kainas nustatinėja negausus būrelis jos stambiųjų pardavėjų. Išvalstybinant Lietuvos ūkį užsimota privatizuoti net tokius gyvybiškai svarbius nacionaliniam saugumui objektus kaip geležinkeliai ir vienintelį turimą jūrų uostą. Tokių „reformų“ sąrašą galima tęsti. O visų jų simbolis ir akivaizdžiausias siekis iš pagrindų ir visiškai sunaikinti Lietuvos valstybę įrodymas yra ketinama įgyvendinti valstybės tarnybos pertvarka. Teigiama, kad ja „norima stiprinti vadovų korpusą, sudaryti jiems galimybes lanksčiau tvarkytis su žmogiškaisiais ištekliais.“ Iš tikrųjų vykdomas dar vienas „žmogiškųjų išteklių“ valdymo ir efektyvesnio išnaudojimo eksperimentas – privatizuojama net valstybės tarnyba. Be galo iškalbinga, kad Valstybės tarnybos departamentas po reformos turėtų vadintis viešojo valdymo agentūra. Keičiamas pavadinimas yra nedviprasmiška nuoroda, kad departamentas taps privačia įstaiga.

Baigiamos kurti „minimalios valstybės“ bruožai jau yra visiškai išryškėję. Lietuvos valstybę siekiama galutinai paversti didele „viešojo valdymo agentūra“, atliekančia politinio savarankiškumo neturinčios teritorijos administravimo funkcijas. Praradusi baigiamą išparceliuoti valstybės turtą, toji teritorinė valdymo agentūra neturės lėšų išlaikyti nors kiek didesnį viešąjį sektorių ir neįstengs šalies piliečiams užtikrinti deramo masto ir kokybės jo paslaugų. Bus teikiamos tik būtinausios ir minimaliausios socialinės rūpybos paslaugos labiausiai skurstantiems gyventojų sluoksniams. Neišvengiamai tęsiantis didžiulei emigracijai bus dar labiau skatinamas svetimšalių kaip pigios darbo jėgos įvežimas ir pradėta masinė Lietuvos kolonizacija. Vyksta paruošiamieji darbai planuojamam lietuvių pakeitimui svetimšaliais. Vienas iš tokių darbų turi ypač palengvinti ir paspartinti laukiamą ir iš anksto rengiamą masinį imigrantų antplūdį – akivaizdžiai kuriamos prielaidos atsakyti reikalavimo viešajame gyvenime vartoti lietuvių kalbą. Siekiama suteikti oficialios „tarpnacionalinio

bendravimo kalbos“ statusą anglų kalbai, turinčiai užimti SSRS okupacijos laikais vyravusios „didžiojo Lenino kalbos“ vietą. Įgyvendinus neoliberalią „minimalios valstybės“ viziją, lietuvių tautos likimas būtų aiškus – ji taptų vis labiau gožiama ir sparčiai asimiliuojama tautine mažuma savo pačios žemėje ir, kaip džiaugsmingai pranašauja kai kurie karščiausi šios vizijos rėmėjai, po kelių dešimtmečių laimingai išnyktų savo pačios labui.

Antisisteminės opozicijos metas

Nuo tokio likimo XIX a. lietuvius išgelbėjo tik tautinio atgimimo sąjūdis, įgalinęs atkurti nepriklausomą nacionalinę valstybę. Šiandien lietuvių tautai kyla panašus egzistencinis iššūkis. Ar pavyks išsigelbėti dar kartą? Daugelio piliečių akys klausiamai krypta į šalies politines partijas: ar iš jų nėra galimų lietuvių tautos ir Lietuvos valstybės gelbėtojų? Mąstoma apie artėjančius Seimo rinkimus ir ieškoma išganingo būsimosios valdančiosios koalicijos varianto. Tokio varianto nėra. Bet kokios jo paieškos yra tuščios, o visos viltytys įžvelgti ne antilietuvišką valdančiąją daugumą – naivios. Taip yra todėl, kad tris dešimtmečius trunkantis ir visų dėmesį prikaustęs vadinamasis „brazauskininkų ir landsbergininkų“, arba „kairiųjų ir dešiniųjų“ ginčas užgožė ir paslėpė didžiausią atkurtosios valstybės bėdą: visos šalį valdžiusios sisteminės, vis sukusios iki šiol nestojusios „pozicijos“ ir „opozicijos“ voverės ratą partijos rėmėsi ta pačia neoliberalia „minimalios valstybės“ ideologija ir su menkais skirtumais vykdė Lietuvos ištautinimo ir išvalstybinimo politiką.

Tačiau nauja yra tai, kad „minimalią valstybę“ užklupusi struktūrinė ir sisteminė krizė galutinai atskleidė, kad ši neoliberali programa priėjo liepto galą. Susidūrę su tokio masto krize tiek pozicija, tiek opozicija atrodo bejėgiškai. Iki šiol tikrą valstybę vaizdavusi „minimali valstybė“ iš tiesų galėjo veikti kaip viešojo valdymo agentūra. O jai administruoti užteko valstybininkus vaidinusių politikuojančių buhalterių ir viešųjų vadybininkų. Neturinčių tautinės ir valstybinės jausenos, ar tiesiog politinės vaizduotės, kad būtų įstengę patikėti, jog suvereni ir visavertė, o ne tik kolonijinė „minimali“ Lietuvos valstybė vis dėlto yra galima. Atėjo tikros valstybės ir tokią valstybę pasiryžusios ir gebančios kurti iš tiesų antisisteminės opozicijos laikas. 1988 metais kilęs tautos sąjūdis parodė – tokia opozicija randasi lemtingu didžiųjų krizių laiku, o kovoti už savo valstybę niekada nebūna vėlu.

Kokie sprendimai sumažintų elektros ir šilumos kainas?

Almantas Stankūnas, Nacionalinio susivienijimo
Ekonomikos ir energetikos komiteto pirmininkas

Dėl energetikos sektoriaus paslaugų visuotinumui ir svarbos valstybės saugumui Nacionalinis susivienijimas nuosekliai gina valstybinės priežiūros išsaugojimo nuostatą ir pasisako prieš tariamą elektros rinkos „liberalizavimą“.

Pareiškimais ir protesto akcijomis Nacionalinis susivienijimas ne kartą aiškino ir viešino aukštų elektros ir šilumos kainų priežastis ir pasekmes vartotojams bei valstybės saugumui.

Pateikiami apibendrinti siūlymai, kurių įgyvendinimas sumažintų elektros ir šilumos kainas.

Elektros kainos sumažėtų, jei nacionaliniu lygiu būtų įgyvendinti šie sprendimai:

- būtų nustatyti progresiniai pelno mokesčiai elektros energijos gamintojams ir tiekėjams, o papildomos pajamos skirtos vartotojų išlaidoms už elektrą kompensuoti;
- konkurencijos taryba atliktų galimo pigios elektros gamintojų ir nepriklausomų elektros tiekėjų piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi rinkoje tyrimą ir imtųsi priemonių piktnaudžiavimui užkardyti;
- garantinio elektros tiekimo antkainis būtų sumažintas iki 1–1,5 centų už kilovatvalandę;

- neterminuotai būtų atšauktas privalomas visų vartotojų sutarčių su visuomeniniu elektros tiekėju nutraukimas ir visiems vartotojams, įskaitant ir verslo, būtų suteikta galimybė sudaryti elektros tiekimo sutartis su visuomeniniu tiekėju;
- visuomeninis tiekėjas būtų įpareigotas naudoti visus racionalius instrumentus, kuriuos naudoja nepriklausomi elektros tiekėjai, kad būtų sumažintos perkamos elektros kainos;
- valstybės parama būtų skiriama tik nedidelį kiekį energijos naudojančioms bei socialiai pažeidžiamiems buitiniams vartotojams ir smulkaus bei vidutinio verslo įmonėms;
- leidimai naujoms pramoninio dydžio vėjo ir saulės jėgainėms statyti būtų suteikiami tik mažiausias visos pagamintos energijos supirkimo kainas 15–25 metų laikotarpiui pasiūliusiems investuotojams. Atsižvelgiant į kitų šalių patirtį, šios kainos gali būti nuo 5,5 iki 7 centų už kilovatvalandę. Biržoje esant aukštesnei kainai, visas skirtumas grąžintinas vartotojams, o esant žemesnei – investuotojas yra remiamas;
- valstybės kontroliuojama „Ignitis“ grupė būtų įpareigota dalyvauti visuose naujų jėgainių statymo konkursuose Lietuvoje;

Tęsinys

- būtų nedelsiant pradėtos derybos su visais Lietuvoje veikiančių vėjo ir saulės jėgainių savininkais ir pasirašytos 15–25 metų visos pagamintos elektros energijos supirkimo už sutartą racionalią supirkimo kainą sutartys;
- iš visų „Ignitis“ grupės smulkiųjų akcininkų valstybės būtų išpirktos akcijos;
- būtų atskirtas ir privatizuotas „Ignitis“ grupės verslas užsienio valstybėse ir nepriklausomo elektros tiekėjo verslas;
- sėkmingos veiklos rodikliu valstybės valdomai „Ignitis“ grupei būtų nustatyta finansiškai tvari veikla, kuri maksimaliai sumažintų vartotojams elektros kainas;
- būtų pasinaudota Estijos Vyriausybės patirtimi, visuomeninio elektros tiekimo paslaugą pertvarkant į universalią paslaugą.

Šilumos kainos sumažėtų, įgyvendinus šiuos nacionalinius sprendimus:

- Valstybinė miškų urėdija (VMU) būtų įpareigota maksimaliai padidinti biokuro ruošimą ir pardavinėti jį už savikainą, kad būtų sumažintos biokuro kainos rinkoje;
- Konkurencijos taryba atliktų išsamų tyrimą visuose Lietuvos regionuose, ar privačios biokuro tiekimo įmonės nepiktnaudžiauja vyraujančia padėtimi. Nuostatus tokių atvejų, įmonės būtų įpareigotos dalį veiklos parduoti nesujusiems asmenimis. VMU turėtų perimti tokius tiekėjus;

- savivaldybių valdomoms centralizuoto šilumos tiekimo įmonėms (CŠTĮ) būtų uždrausta išmokėti dividendus, o papildomai gautas pelnas būtų naudojamas šilumos kainoms mažinti ir būtinoms investicijoms;
- sėkmingo CŠTĮ darbo kriterijum būtų nustatyta ne tik kuo mažesnė šilumos kaina, bet ir kuo mažesnės buitinių vartotojų išlaidos apšildyti 1 m², išlaikant gerą paslaugų kokybę;
- CŠTĮ būtų įpareigotos aktyviai talkinti, atliekant mažąją daugiabučių namų renovaciją, kuri užtikrintų efektyvų namų vidaus šildymo sistemų darbą;

- šilumos įstatymas būtų pakeistas taip, kad būtų reguliuojama savivaldybių įmonėms nepriklausančių šilumos gamintojų veikla ir CŠTĮ galėtų juos nupirkti;
- savivaldybės būtų įgalintos nutraukti nuomos sutartis su CŠTĮ sistemomis valdančiomis ne savivaldybių kontroliuojamomis įmonėmis.

Esminė kliūtis šiems siūlymams įgyvendinti yra neoliberalizmo ideologija grįsta politikų nuostata energetikos srityje kuo plačiau taikyti laisvos konkurencijos principus. Ši nuostata ir jos besilaikantys politikai turi būti pakeisti.

Rugsėjo 8 d. protesto akcija prieš elektros tiekimo „liberalizavimą“

Karo Ukrainoje pamokos Lietuvai: būtini žingsniai mūsų saugumui užtikrinti

Marius Parčiauskas, Nacionalinio susivienijimo Nacionalinio saugumo ir gynybos komiteto pirmininkas

Karas Ukrainoje vėl priminė krašto apsaugos sistemos stiprinimo svarbą. Mūsų geopolitinėje situacijoje valstybės gebėjimas gintis yra tolygus jos išlikimui. Akivaizdu, kad dabartinėmis aplinkybėmis mus išgelbėjo sėkminga Ukrainos gynyba ir atsilaukimas pirmosiomis karo dienomis. Jeigu Rusija būtų patyrusi sėkmę, jos apetitas greičiausiai būtų sukilęs ir Lietuvai. Dabar, kol dar turime laiko, verta pasimokyti iš ukrainiečių patirties ir, atsižvelgus į karo pamokas, įgyvendinti būtinas krašto apsaugos stiprinimo priemones. Nacionalinis susivienijimas išskiria šiuos svarbiausius siūlymus, kurių įgyvendinimas gyvybiškai reikalingas mūsų krašto apsaugos sistemai.

Vokietija mūsų saugumo neužtikrins

Net ir vykstant karui Ukrainoje, valdantieji nesugebėjo užsitikrinti nuolatinio ir reikšmingo NATO sąjungininkų buvimo Lietuvoje. Jeigu ir toliau priešakiniam NATO vienetui Lietuvoje vadovaus Vokietija, to ir nepavyks padaryti. Nors valdantieji patys džiugiai paskleidė žinią apie Vokietijos brigados atsiradimą mūsų šalyje, vėliau išsiskinėjo, kai paaiškėjo, jog iš tikrųjų Lietuvoje bus tik nežymi šios brigados dalis, o visa likusi brigada bus dislokuota Vokietijoje, esą pasirengusi per 10 dienų persidislokuoti į Lietuvą. Be to, Lietuva ir didžiulius kariuomenės pirkimus vykdo

Vokietijoje. Įvertinkime tai, kad Vokietija neketina greitai metu Lietuvoje dislokuoti brigados, kad joje Lietuvos kariuomenės užsakytos pėstininkų kovos mašinos „Boxer“ buvo pristatytos vėluojant ir su dideliais trūkumais, kad ji uždraudė ispanams perduoti vokiškos gamybos tankus kovai Donbase, ilgą laiką vienintelė iš didžiųjų Europos valstybių beveik nesuntė karinės paramos besiginančiai Ukrainai ir blokavo reikiamas amunicijos siuntimą. Taip pat įvertinkim buvusio Britanijos premjero Boriso Johnsono prisiminimus, kad Vokietija iš pradžių pirmenybę teikė greitam Ukrainos kariniam pralaimėjimui, o ne ilgalaikiam konfliktui, nes tai jai ekonomiškai nenaudinga.

Ar ne to paties galėtume laukti užpuolus Lietuvą? Belieka tik spėlioti. Tad atėjo laikas klausyti, ar Vokietija yra patikimas karinis partneris ir ar tinkama savo saugumą patikėti šiai šaliai? Tokiomis aplinkybėmis pirmą ir svarbiausią Lietuvos saugumo užduotį – perkant brangius karinius pirkinius, kiek įmanoma aplenkta Vokietiją, siekti, kad nebe ji vadovautų priešakiniam NATO pajėgų vienetui Lietuvoje ir perorientuoti kovinį pasirengimą į kitas NATO šalis.

Didinti karinius pajėgumus

Karas Ukrainoje suteikia mums vertingų pamokų, kaip turėtume gausinti savo karinius pajėgumus. Matome, kad agresorius, nuo kurio mums tektų gintis, savo taktiką re-

„Padovanokime visureigį Ukrainos kariams“ akimirka, 2022 m. lapkričio 12 d., Kyjivas

mia itin gausiu artilerijos naudojimu, ir pasipriešinti jam galima, tik parengus tolygų atsaką. Visų pirma, reikia baigti aprūpinti Geležinio Vilko ir Žemaitijos brigadų artilerijos batalionus moderniomis haubicomis. Žinoma, to negana ir abiejose brigadose būtina sudaryti salvinės ugnies batalionus. Paskelbtas HIMARS sistemų įsigijimas – didelis žingsnis šia linkme.

Vis dėlto kol kas beveik visi nekalbama apie tai, kas įgalina efektyvų ir racionalų šių ugnies priemonių naudojimą – žvalgybą. Šiuo metu Lietuvos žvalgybos sistema apgailėtina ir niekaip nepritaikyta toli priešą naikinti galinčioms priemonėms. Lietuva neturi jokių žvalgybinių bepiločių orlaivių, skrendančių toliau nei keliasdešimties kilometrų atstumu. Be tinkamų žvalgybos priemonių taikinių atranka Lietuvos kariuomenėje yra sunkiai įmanoma. Todėl žvalgybos priemonių (bepiločių orlaivių, signalų žvalgybos ir kt.), siekiančių tiek, koks yra naujų ugnies priemonių šaudymo nuotolis, įsigijimas artimiausiais metais turi būti vienas svarbiausių prioritetų.

Be žvalgybinių bepiločių orlaivių, būtina įsigyti ir puolamojo pobūdžio bepiločių skraidyklių, o tai šiuo metu Lietuvoje nedaroma. Bepiločiai orlaiviai netolimoje ateityje taps viena svarbiausių technologijų, naudojamų oro operacijoms vykdyti. Ypač tai svarbu mums, beveik neturintiems kitų puolimo iš oro galimybių.

Būtina apginkluoti Krašto apsaugos savanorių pajėgas

Ginant Ukrainą, labai svarbų vaidmenį atlieka jų teritorinės gynybos pajėgos, netolygios, bet panašios į mūsų Krašto apsaugos savanorių pajėgas (KASP). Esminė šioms pajėgoms tekusi užduotis – kovoti prieš užnugaryje, trikdant prieš logistikos tiekimą, rengiant pasalas ir kt. Dar viena užduotis, visai nebūdinga savanorių pajėgoms, – kova su prieš mechanizuotais vienetais. Deja, susidūrus su gausesniu priešu, atsivėrusias gynybos skyles teko užkaišyti šiais nemechanizuotais vienetais, nes tai geriau negu nieko. Lietuvos situacija karo atveju būtų panaši į Ukrainos – mūsų savanorių pajėgoms tam tikrose vietose jau ankstyvuojant karo etapu tektų atsidurti užnugaryje ir vykdyti partizaninį karą, taip pat neabejotina, kad joms tektų susidurti ir su sunkiai šarvuotais bei didelę ugnies

Tęsinys

galią turinčiais prieš vienetas, nes dabartinių profesinės tarnybos pajėgumų neįmanoma išdėstyti visoje Lietuvos teritorijoje.

Tokiu atveju iš karto matyti kai kurios esminės dabartinio KASP apginklavimo bėdos. 1) KASP neturi tinkamų prieštankinių pajėgumų vykdyti pasalas prieš technikos kolonomus, naikinti šarvuotą techniką. Tarp mūsų prioritetų turi būti kuo skubesnis KASP apginklavimas moderniomis prieštankinėmis sistemomis (pvz., JAVELIN ar NLAW) bei karių apmokymas jomis naudotis. Be jų rimtesnis partizaninis pasipriešinimas ir pasalų prieš technikos kolonomus rengimas sunkiai įsivaizduojamas. 2) Būtina KASP vienetais suteikti didesnę ugnies galią bei oro gynybos pajėgumus. Dabar KASP turi tik 60 mm minosvaizdžių, kurie prieš gausiai artileriją naudojančią priešą bus visiškai neveiksmingi ir netinkami savo pajėgoms paremti. Taip pat KASP neturi deramų oro gynybos pajėgumų, todėl net negalima kalbėti apie sraigtasparnių naikinimą, o juk priešas sraigtasparnius pasitelktų susekti savo užnugaryje likusius KASP karius ir juos sunaikinti. 3) KASP neturi beveik jokios savo karių mobilumą užtikrinančios technikos, nes prasidėjus karui, tikimasi rekvizuoti civilinį transportą. KASP būtina turėti savo transportą, užtikrinantį jų mobilumą.

Visuotinis šaukimas ir efektyvi rezervistų sistema

Žinant mūsų kariuomenės dydį, vienintelis kelias į sėkmingą pasipriešinimą – modelis, panašus į Izraelio, kai visi vyrai atlieka karinę tarnybą ir vėliau reguliariai šaukiami atnaujinti įgūdžių. Lietuvoje būtinas visuotinis vyrų šaukimas, taip pat žymiai efektyvesnis aktyviojo rezervo rengimas. Dabar egzistuojanti šaukimo „loterija“ yra pritaikyta prie mūsų kariuomenės infrastruktūros ir kitų pajėgumų. Jeigu būtų buvęs politinis sprendimas ir valia, kariuomenė jau seniausiai galėjo pasirengti visuotiniam šaukimui.

Aktyviojo rezervo rengimo sistema Lietuvoje beveik neveikia. Retkarčiais, geriausiu atveju – kartą per kelis metus rezervistai šaukiami atnaujinti įgūdžių, bet to tikrai nepakanka, kad jie būtų pasirengę be ilgo paruošimo stoti ginti Tėvynės. Be to, rezerve esantys kariai nėra priskirti jokiems vienetais, jų skirstymas prasidėtų jau prasidėjus karui, būtų daug netvarkos, kariai būtų skirstomi iš anksto neįvertinus jų turimų kompetencijų ir kur jie geriausiai tiktų. Būtina jau dabar sukurti rezervo rengimo tvarką, kad rezervistai būtų šaukiami gerokai dažniau, tinkamai apmokomi, taip pat iš anksto priskiriami prie tam tikrų karinių vienetų į tam tikras pareigas, įgytų karinių įgūdžių.

Kas mes?

Nacionalinis susivienijimas (toliau NS, Partija) – sąjūdinio tipo partija, siekianti, kad piliečiai taptų tikraisiais valstybės šeimininkais, o Lietuva dar kartą atgimtų ir vėl augtų, grįžtant išvykusiems žmonėms. Mūsų vadovas, politinės filosofijos profesorius Vytautas Radžvilas buvo vienas iš Sąjūdžio kūrėjų. Taip ir pati partija yra sukurta tam, kad pagaliau būtų įgyvendinti Sąjūdžio tikslai. Joje susitelkė Sąjūdžio ir antisovietinio judėjimo dalyviai, profesionaliai politikai parengtas jaunimas ir įvairių profesijų atstovai. Partija atsirado, sutelkus jėgas ilgamečiams pilietiniams judėjimams – V. Radžvilo vadovaujamam Vilniaus forumui ir patriotinio jaunimo sambūriui „Pro Patria“.

Bendrai veikdami, įgyvendiname daug politinių ir pilietinių iniciatyvų. Iš autoritetingų visuomenės atstovų subūrę visuomeninį rinkimų komitetą „Vytautas Radžvilas: susigrąžinkime valstybę!“, dalyvavome 2019 m. Europos Parlamento rinkimuose. Inicijavome Jono Noreikos atminimo lentos pakabinimą Vilniuje, padėjome surinkti 69 tūkstančius parašų už valstybinės kalbos išsaugojimą. Kitaip nei kitos partijos, teigiame, jog jokie esminiai pokyčiai Lietuvoje nebus įmanomi, kol piliečiai neatgaus valstybės ir nesiims valdžios priežiūros.

Partija įsteigta 2020 m. kovo 7 dieną. Nelengvai priėmėme sprendimą iškart dalyvauti tuo metu jau beveik vykusiuose 2020 m. Seimo rinkimuose. Juose dar nelaimėjome mandatų, tačiau užėmėme 10 vietą iš 17 partijų, aplenkę ne vieną seniai egzistuojančią sistemine ir parlamente dalyvavusią partiją.

Tikime, kad pokyčius gali atnešti tik kantrus, nuoseklus darbas, todėl nesame partija, kuri veiktų tik per rinkimus. Po Seimo rinkimų 2020 m. paskelbėme daugiau nei 40 politinių pareiškimų, reagavome į svarbiausias politines aktualijas, rengėme minėjimus ir protesto akcijas.

Tęsiame šį darbą todėl, kad Lietuva nebeturi prabangos laukti geresnių laikų ir vėl užkibti ant viena-dienų gelbėtojų kabliuko. Esama valdžia su anksčiau nematytu bekompromisium užsidedimu ir ryžtu griauja mūsų valstybės konstitucinius pagrindus ir tautos vertybinius principus. Jų tonas ultimatyvus: „pokyčiai bus“. Esame tikri, kad nestabdoma ir nevaržoma ši koalicija Lietuvai gali pakenkti tiek, kad kelio atgal į normalų gyvenimą nebeliks. Pamatinius mūsų tautos ir valstybės principus reikia ginti dabar ir tomis priemonėmis, kurias turime. Rusijos agresija prieš Ukrainą skubina veikti ryžtingai.

In Memoriam Vytautas Daujotis 1952–2022

Spalio 12 d. netekome bendražygio Vytauto Daujočio – didžiulės erudicijos ir plataus akiračio asmenybės, Nacionalinio susivienijimo kūrėjo ir steigėjo, palikęs mums principingo ir nepalaužiamo Lietuvos patrioto atminimą. Rugsėjo 8 d. Nacionalinio susivienijimo protesto mitingas Kudirkos aikštėje. Vytauto rankose – plakatas, veiderižtas, nors klatinga liga jau negailestingai sekino fizinės jėgas. Toks, tikrumu spinduliuojantis Jo atminimas kaip priesakas liks mūsų širdyse.

KAIP PAREMTI NACIONALINIO SUSIVIENIJIMO RINKIMŲ KAMPANIJĄ?

PARAMOS GAVĖJAS:
Nacionalinis susivienijimas

SĄSKAITOS NUMERIS:
LT12 4010 0510 0562 7441

Mokėjimo paskirtis: žodis „auka“ ir Jūsų asmens kodas (būtinai pervedant daugiau nei 50 eurų). Norint skirti daugiau nei 50 eurų auką, reikia būti deklarasavus savo pajamas už 2021 metus. Jeigu auka yra 50 eurų arba mažiau, deklaracijų ir asmens kodo nereikia.

**JŪSŲ AUKA LABAI SVARBI.
AČIŪ UŽ PALAIKYMĄ.**

